

MISSZIÓI MAGAZIN

2001

6. szám

**...és a földön
békesség?**

**MM –
felsőbb osztályba
léphet**

**Ügyes,
vagy ügyetlen
egyház?**

**Örömhír
a nagyvárosnak**

**Misszió
Afrikában**

**Yes-Rádió:
„Mondj igent
az életre!”**

**Mese
az emberről**

„MEGNYÍLT AZ ÉG HARMATOZVA, MEGVÁLTÓNKAT, HOGY LEHOZZA...”

...és a földön békesség?

Karácsonyi ég alatt – nyugtalan, békétlen, „karácsonyi-atlan” időket élünk. Az égből bombák ÉS segélycsomagok hullanak (így? vagy fordítva?) a világ egyik részén, míg a másikon nem mer repülőre ülni néhány millió ember, hogy meglátogassa másik államban élő rokonait, aféle szokásos ünnepi összejövetelre. De levelet írni és kapni sem mer, hiszen ma már egy gyerek is tudja: ez életveszélyes. Álmunkban NATO-gépek húznak el nagy sebességgel országunk légtérben, karácsonyi egünk alatt.

Karácsonyi ég alatt – vajon mi lesz 2001-ben az emberiség nagy fenyőfája alatt? Lesz-e okunk ünnepelni? Körbeállunk-e együtt a mennyből az angyalra, és megfogjuk-e egymás kezét? Miközben nem tudjuk, nem tudhatjuk, mi készül. Szeretnénk feldolgozni, ami velünk, körülötünk történik, de egyelőre még értelmezni sem nagyon bírjuk. Csak a hiányainkat tudjuk számba venni. Mondják, ennek a nemzedéknek a megtapasztalása (ne beszéljünk „élményről”) be fog épülni az emberiség közös (kollektív) tudatalattijába. Tehát visszük tovább magunkkal, tulajdonképpen átörökítjük.

„Békesség, békesség közel és távol” – sóhajt fel Ézsaiás próféta. (a „Vigasztalás Könyvének” is nevezett iratgyűj-

teményben, 57,19) Láthatjuk, ha eddig nem tudtuk volna, hogy „közel” és „távol” többé nem definiálható fogalmak úgy, mint rég, a kettő megszűnt két külön helyhatározó szó lenni. A távol nyomorúsága, harca, bűne, bűnhődése, élete-halála a mi mindennapi életünk része immár. Közel vagyunk egymáshoz, ha jó, ha rossz.

Karácsonyi ég alatt szorongva ízlelgetjük hát az angyali üdvözlés szavait: „...és a földön békesség, és az emberekhez jóakarata.” (Lk 2,14) Békesség? Jóakarata?

Igen. Mert Jézus Krisztusban egészen „közel” jött az Isten, hogy megismertesse velünk, mi a szeretet. És ahol Jézus van, ott békesség és élet van, és remény arra, hogy van (lesz) egymás iránt jóakarata is.

Ezt a hitet és meggyőződést senki és semmi földi hatalom nem veheti el tőlünk.

Áldott ünnepeket kívánok az MM valamennyi Olvasójának:

Kőhát Dorottya szerkesztő

MM – felsőbb osztályba léphet!

Új ádvent, közelgő új esztendő – új tervek és új remények. A hatodik évfolyamát befejező Missziói Magazin jelentős változás küszöbén áll. Összhangban az egyházunk sajtómunkájában elindult megújulással, ha Isten is úgy akarja, 2002-től új címmel, új formában, részben új célokkal jelenünk meg.

Eddig főleg a misszióról szoltunk a misszió iránt érdeklődőknek. Ezt az informatív vonást az újuló Magazinban is szeretnénk

megőrizni. De úgy érezzük, itt az ideje, hogy a Magazin ne csak tájékoztasson a misszió ügyéről, hanem maga is felvállaljon egyfajta küldetést, azaz missziót azok felé, akiket eddig nem tudott elérni egyházunk sajtószolgálat.

A megújulás lényege, hogy az eddigi 3.000 példány helyett, az Evangélikus Sajtóosztállal és az Evangélikus Élettel együttműködve, 10.000 példányban jelenne meg a lap. Ez a példányszám egyrészt lehetővé teszi, hogy az Evangélikus Élet olvasótáborra mellékletként megkapja a Magazint, másrészt megjelenhessünk a világi újságárusok kirakatában, és ily módon felkínáljuk lapunkat az utca emberének is. További előny, hogy ennél a példányszámnál már olyan nyomdai technológiát vehetünk igénybe, ami az egy számra eső nyomdai költségeket az eddigiek felére csökkenti.

Nyilvánvaló, hogy ez a megújulás tartalmi, stílusbeli változásokat és gazdagodást is igényel, hogy a belső egyházi körök olvasótáborra mellett, valóban legyen esélyünk a

(még) kívülállók, vagy éppen keresők megszólítására is.

Egyelőre maradunk a kéthavonkénti megjelenésnél, de nem titkolt szándékunk, hogy előbb-utóbb havi lappá nőjünk fel. Az oldalszám viszont már az újévtől 20-ról 24-re bővülne.

Az MM tehát megpróbál kinőni a kisgyermekkorból, ami eddig bizonyos védettséget is jelentett számunkra. Megkísérelünk kilépni az utcára is, a szeleesebb nyilvánosság elé, mert szent meggyőződésünk, hogy az evangélium ügye, a szó legmélyebb és legigazabb értelmében vett KÖZÜGY, és a krisztusi üzenet felkínálásával tartozunk minden embertársunknak.

Tisztában vagyunk ennek a lépésnek kockázataival és esetleges buktatóival is. De számítunk az MM eddigi hűséges Olvasóira és Támogatóira. Kérjük, hordozzák imádságaikban ezt az ügyet! Örömmel és köszönettel vesszük javaslataikat, ötleteiket is.

Gáncs Péter felelős szerkesztő

TÖBBEK KÉRÉSÉRE ...

közöljük a lap nyomdai előállítási költségét. Ez tehát nem vételi ár, az újságnak változatlanul nincsen hivatalos ára. Csupán tájékoztatni szeretnénk mindazokat, akik adományaikkal segíteni tudják és akarják lapunk munkáját, a misszió szolgálatát. Köszönjük!

Jelenleg egy példány 193 Ft

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 6. évfolyam 6. szám *

A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 –

Tel./fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.mata.vu * ISSN 1419-1563 *

Felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter, szerkesztő: Kőhát Dorottya, *

Tipográfia és nyomtatás készült a *Plantin Kiadó és Nyomda Kft*-ben, felelős vezető: *Gollob Józsefné* *

Címlapfotó – *Mihalik József (Tótkomlós)*

„Véneitek álmokat álmodnak...”

V. rész.

AFRIKA ELSŐ MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIKUS MISSZIONÁRIUSA: BÖHM SÁMUEL

Jóel próféta jövendölése (Jóel 2,28) az évszázadok folyamán többször is valósággá vált. Ez történt hazai egyházunkban is az 1848-as szabadságharcot követő években.

Wimmer Gottlieb Ágost álma megvalósult: magvetése egy fiatal felsőlövői diák életének talajában eresztett gyökeret. A kitzladieni születésű tanulóat Böhm Sámuelnek hívták. Iskolája könyvtárában került kezébe a *Bázeli Misszió*nak az a traktátusa, amelyből 1845-ben ötszáz példányt kért Felsőlövő evangélikus lelkésze. „A pogány népek nagy nyomorúsága”, amelyről Wimmer írt, megragadta Böhm gondolatvilágát. Beiratkozott a tanítóképzőbe, hogy felkészüljön a missziói szolgálatra. 1853-ban felvételt nyert a Bázeli Misszió iskolájába, ahol további négy éven át képezte magát.

Önéletrajzában ezt olvashatjuk: „Egész életemet a missziói szolgálatra terveztem szentelni. Ha Isten is úgy akarja, hogy adja nekem Szentlelkét, aki elvezet majd a teljes igazságra, és aki által távol marad tőlem minden családság és képmutatás, hogy ne nyújtsam ki könnyelműen a kezemet ezek felé, hanem legyek olyan misszionárius, akit csak Isten Igéje és Isten szeretete indít, és aki kész feláldozni életét azok közt, akik még sötétségben és a halál árnyékában vannak, hogy megnyerjem őket a megfeszített Krisztus számára. Ő, bárcsak részesülnék ebben a kegyelemben!”

A huszonhat éves ifjút a bécsi belvárosi evangélikus templomban avatták lelkésszé, – az államhatalom magyar földön ezt nem engedélyezte. Az *Északnémet Missziói Társaság* biztosított neki szolgálati helyet Afrikában. 1857. október 25-én indult el Isten nevében, és három hónapi hajóút után 1858. január 4-én érkezett a kontinens délnyugati partján fekvő Togóba. Itt a Mono folyóhoz közeli Keta (Quitta) városka iskolájának lett a vezetője. Hamarosan elkezdte missziói körútjait a közeli falvakba is. Leveleiből kitűnik, hogy megtapasztalja a naponkénti bálványimádás rontó hatását és a lakosok szellemi tompultságát az evangéliumi iránt. Fájlatja, hogy sok Krisztustól megérintett lélek visszasüllyed a pogányságba. A sötétség hatalma szüntelen harcot és olykor mély szenvedést jelentett számára.

Missziói munkájára több hazai és német gyülekezet felfigyelt. Kolbenheyer Mór soproni lelkész felhívást intézett a magyarországi

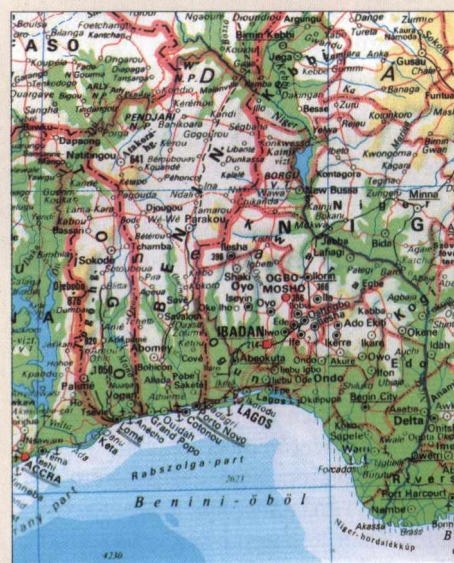
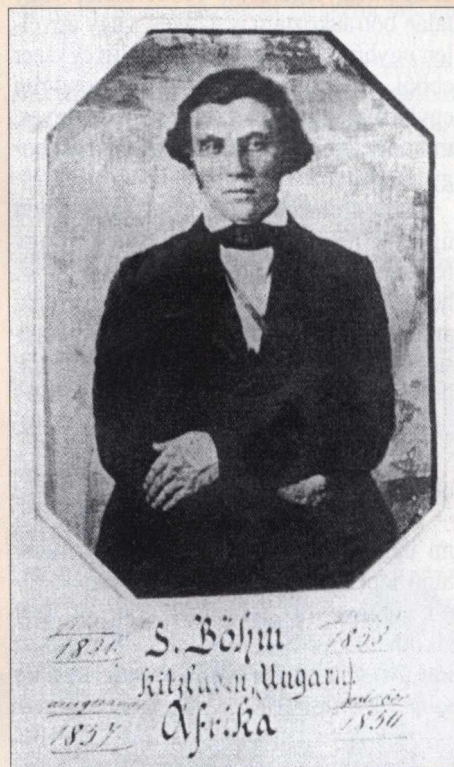
evangélikusokhoz, hogy vállalják magukra Böhm lelki és anyagi támogatását. Gyülekezetében esti alkalmakon tájékoztatta híveit a togói munkáról. Kérte, hogy ne tekintsek azt valami távol eső munkának, hanem inkább forduljanak felé teljes szeretettel és támogató együttérzéssel. Az Evangelisches Wochenblattban felhívta Böhmre a figyelmet. „Ha valaki érdeklődik az afrikai misszió iránt, tulajdonképpen otthon, a saját házában és szívében missziónl. Ez Böhm pogányokról szóló tudósításainak szántóföldben elrejtett kincse...” – írta.

Békéscsaba evangélikussága is felfigyelt egyháza afrikai magvetésére. Mokri Sámuel professzor magángimnáziuma növendékeinek a figyelmét hívta fel a togói munkára. Gyűjtést szervezett és felhívást tett közzé azzal a céllal, hogy a gyermekek – akár stílusgyakorlatként is – írjanak leveleket Afrikába, hogy megérintse az ottaniak szívét a magyar fiatalok keresztyén együttérzése. A békéscsabai diákok akciója szerinte olyan kötelekké válhat, amely felnőtt korukban is elkötelezést fog jelenteni a misszió ügye iránt. Mert az egyház meghal, ha nem végez missziói munkát.

Berlinben, Epifánia január 6-i missziói ünnepén is külön megemlékeztek Magyarországi első afrikai misszionáriusáról.

Böhm Sámuel mindössze huszonkét hónapot töltött Togóban. Fialat szervezetén erőt vett a klimaláz, aminek következtében 1859. október 29-én meghalt. Wimmer, akit nagy fájdalommal töltött el a gyász, ezeket a sorokat írta Böhm édesapjának: „Kedves Böhm Uram! Itt ülök és sírok! Kedves, hűséges Samu gyermekemet siratom. Nem tehetek mást, mint hogy Önrel gyászolok, imádkozom és sírok. Hiszen annyira szerettem, hogy szívesen én haltam volna meg helyette. Én nem beszéltem rá, hogy az egészségtelen Afrikába menjen, sokkal inkább ellene voltam. Ő azonban égett a buzgóságtól, hogy Urának éljen és haljon!”

Böhm Sámuel halálhírére Hornyánszky Viktor szerkesztő felhívást tett közzé: keressenek új, alkalmas jelölteket a misszió munkájára! A Pozsonyhoz közeli Misérd öreg, 83 éves lelképásztor, Christoffy István pedig cikket írt a missziói munka teológiai fontosságáról, kérve, hogy sok fiatal legyen tanúja az evangéliumnak és vállalja e magas hivatás szolgálatát.

Krisztus afrikai hírnökének csontjai 142 év óta a kicsiny Togó államának földjében pihennek. Gyűjtsünk egy adventi gyertyát az emlékére!

Fabiny Tibor

Ügyes, vagy ügyetlen egyház?

Meghökkenítő cím. Első hallásra talán érthetetlen, legalábbis félreérthető, vagy talán botránkozató is. Ügyes, vagy ügyetlen egyház? Érdemes lenne pedig egyszer ebből a szempontból is végiggondolni egyházunk történetét: mikor volt ügyes, mikor pedig ügyetlen? Mikor, mit tett, hogyan lépett?

Isten szemében talán éppen akkor lett ügyetlenné, amikor ügyeskedett, hogy fenntartsa magát, túléljen dolgokat. S lehet, Isten éppen akkor ítélte ügyesnek, amikor emberileg nagyon ügyetlen lépéseket tett. S vajon most éppen melyik helyzetben élünk? Mit jelent az ügyesség, vagy ügyetlenség ma: „nyomulni” kell, vagy háttérben maradni? Hogyan kell lépni, milyen irányban kell haladni?

De alapjában nem erről van szó. Nem a mi ügyeskedéseinkről, vagy ügyetlenkedéseinkről. Mindkét furcsának tűnő, ide nem illő „jelzőből” „főnevet” kell alkotnunk, s ezt a „tövet” kihallanunk: az ügy. Mi az egyház ügye? De még ennél is többről van szó.

Isten ügye a misszió. Amikor ma „missio Dei”-ről beszélünk, vagyis Isten missziójáról, az éppen ebből az alapvető felismerésről származik. Élesen fogalmazva: Istennek voltaképpen egyetlen nagy ügye van világában. Ezért a nagy ügyért küldte Egyszülöttjét, Fiát, aki mindent elvégzett ezért. S ezért mondta a Feltámadott is „búcsúzóul”: „*Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.*”

Nem képtelenség ez? Képzelnék magunk elé a jelenetet. Valahol egy galileai hegyen egyetlen személy mondja tizenegy nagyon egyszerű embernek ezt a világra szóló parancsot. Nem túlzás? Nem utópia? Nincs más alternatíva? – ahogy egy legendában az angyal kérdezi az Urat... Hogyan fog így menni a misszió ügye?

A Cselekedetek Könyve az első tanúbizonysága ennek, és 2000 éve missziótörténete a folytatása. A misszió Jézus Krisztus ügye. Egyetlen nagy ügye mindenkinek felett, amiért meg is tett mindent, amit parancsolt és amit hordoz napjainkig.

Határtalanság – ez Jézus szemében a misszió ügye. Az első „nagy” misszionárius, Pál apostol két nagy határt lépett át. Egy szellemi határt, amikor Izraeltól a pogányok felé fordult, és egy földrajzi határt, amikor Ázsiából áthozta Európába az evangéliumot. A misszió mindig „határtalanság”. Át kell lépnem a magam határát, amikor mások felé fordulok, legyen az éppen közvetlen szomszédom. És ma is olykor át kell lépnem földrajzi határokat is, vagy legalábbis ezért imádkoznom, hogy terjedjen az evangélium ma is a világban.

A misszió tehát az egyház ügye. Itt érkezünk el a címben megadott „képtelenséghez”. Mostanában sokat beszélünk „prioritásról” egyházunk döntéseiben, életében. Mi legyen az első? Hogyan rangsoroljuk ügyeinket? Sok ügy került így már elő, másokat pedig talán félretettünk. Hol van ebben a gondolkozásban, rangsorban a misszió ügye? Ne mondjuk védekezésül, hogy minden ügy misszió, mert ez legalábbis nem biztos. Bizony, évtizedekig hallgattunk erről, Isten pedig „elővette” az ügyet. Ez az egyetlen és nagy ügy, bátran lehetünk „együgyűek” is. Ebből fakad minden más ügy és munka. Ez kell, hogy egyházunk életének szívébe, közepére kerüljön. Ha lenne még „egyházügyi hivatal”, akkor ennek a misszió kellene, hogy ügye, dolga legyen! Nos, ilyen értelemben „ügyes”, vagy „ügyetlen” egyházunk van? Es itt nem jelzőkről van szó, hanem arról, hogy ügyünk-e Isten ügye, vagy pedig - fosztóképzővel! – „ügyetlenek” vagyunk? Hordozzuk-e Túrmezei Erzsébet „Rozi néni”-jeként a missziót? „Sokszorosított missziói lapok” vagyunk-e, vagy pedig nincs ügyünk igazán, ha tele is vagyunk azokkal? Imádkozunk-e, hogy Jézus ügye menjen, terjedjen itthon és a világban, hozunk-e ezért áldozatot is? Gondolunk-e arra, hogy az itthoni sok misszió mellett, küldjünk valakit mi is azért, hogy „minden nép” Jézus tanítványa legyen? Látjuk-e, hogy Isten ügye: mindenki eljusson az igazság ismeretére és az üdvösségre?

A misszió ügyének Ura tegyen minket „ügyes” egyházzá!

Keveházi László

Túrmezei Erzsébet

Rozi néni

Rozi néni, én nem ismertelek.
Csak egy kedves életrajz lapjain
Találkoztam veled.

És ráncos arcod, őszülő hajad,
Meleg tekinteted egyre kísér,
Pedig nem láttalak.

Fürge kezed takarít, mosogat,
Terít...de valami árnyék lepi
Szerető arcodat.

Mint aki vállán nagy terhet cipel,
A lépésed is fáradt, szomorú.
Valami történt Rozi nénival.

Ó nem vele! Rossz híreket kapott.
Rozi néni arcának ráncai
Missziói Lapok.

Előretör, vagy egyhelyt vesztegel
Krisztus ügye, azt arcán a redők
Így híresztelik el.

Afrikában betegségek, bajok...
Lehajtja a fejét: „Ó, mind azért,
Mivel hitlen vagyok!

Nem imádkozom, ahogy kellene,
Hittel, bátran!” Bűnbánat könnyivel
Telik meg a szeme.

Máskor az arcán minden ránc nevet.
Ragyogó szeme vígan ünnepel
Távol győzelmeidet.

Keresztelő volt Kiotóban megint!
Törölget énekelve, s azalatt
Nagyon távol tekint.

Oda, hol oszlik a bűn éjjele.
Arca, a Missziói Híradó
Ragyog örömtelle.

Rozi néni, te sírban porladó,
Legyen emléked áldott. Volna bár
Sok ilyen híradó.

Lenne arcunkra írva, mint neked
Mi hír a misszióban, hol arat
Krisztus győzelmeket...

Merre pirkad az élet hajnalá.
Ó, bár Isten sok ilyen híradót
Sokszorosítana:

Ilyen könnyel-mosollyal nyomtatott,
Élők szívébe és arcára írt
Missziói lapot.

Egy adomány nyomában...

Az idei országos evangélikáció offertórium a csorvási és gerendási gyülekezetben folyó munkát támogatta. Hogy ne kelljen egy évig, a következő országos evangélikációig várni arra a beszámolóra, mire is fordítják a 144.630 Ft-os adományt, ezért készült ez a kis rájuk tekintő – ha úgy tetszik tényfeltáró – írás.

Hol is van Csorvás és Gerendás? Talán elég, ha annyit írok, hogy a Viharsarokban. Pontosítva: Békéscsaba és Orosháza között – félúton. Olyan területe ez az országnak, ahol egy évszázaddal ezelőtt templomot kellett építeni, mert a szép számú gyülekezet kinőtte az akkori Isten házát! Ahol a templomok ha

is. Amikor pedig meghirdették a hittanóra való jelentkezést az elsőtől nyolcadikosig terjedő korosztálynak, mindössze 2 gyermek szülei jelezték erre való igényüket. (Csorváson kb. 1500, Gerendáson kb. 400 evangélikus él!) A gyülekezet pedig egyre fogyott, mert a templombajáró idős emberek lassan eltávoztak az élők sorából, utánpótlás azonban alig volt/van Csorváson.

Oldalakat betöltene azon próbálkozások leírása, melyekkel a Baranka házaspár gyülekezetet szeretett volna építeni. Mint a jó magvető, elhintették a magot, de gyümölcsöző termés csak nem akart lenni! És talán elképzelhető, hogy egy fiatal ám igen agilis lelkész házaspár nem erről álmodozott a teológia padjaiban. A próbálkozások kifogyhatatlan tárházává váltak. S közben érkeztek a felkérések innen-onnan, lehetőségek sora, hogy más gyülekezetbe menjenek szolgálni parókusként... De ők elutasították az első, a második, a harmadik, a sokadik felkérést is mondván: ha az Isten Csorváásra és Gerendásra rendelte őket, akkor nekik ott van feladatuk és majd Isten ad ehhez a próbáratevő munkához erőt, kitartást, megmutatja, miért pont őket, miért pont ide... És maradtak. És maradnak.

kis csoporttagok egyike-másika megkeresgetkedett. Épül Isten gyülekezete. Mondják, ha valaki ismerné a 10 évvel ezelőtti helyzetet és most elmenne hozzájuk egy istentiszteletre, nézne egy nagyot és megkérdezné: mit csinál itt ez a lelkész házaspár? Semmit? A templomban nincsenek többen. Változás nincs. Munka annál inkább! Kitartó próbálkozások. Egy lelkésznyi, egy fizetésnyi munka, de ketten dolgoznak. Gerendáson még a hagyományos módon működnek a dolgok: van – kis de stabil – gyülekezet, hittanórák...

Nyíltan vállalják, és már misszió és a misszióhoz pénz (is) kell, ami az ő gyülekezetüknek nincs, az ott élőknek szintén csak

nem is kősziklára, de igen szilárd alapokra épültek, csak valahogy, valamiért elfogyott a templombajáró ember. Nagy templom, csordulásig paddal, szinte üresen.

A lelkész házaspár, Baranka György és Mária, pontosan tudta ezt. Tudták, hogy itt igazán szükség van a gyülekezetépítésre, a lelkipásztori munka és a misszionális karöltve kell, hogy működjenek, különben... És itt megint vissza kell nyúlni a régi szép időkhez! Csorvás és Gerendás nem is olyan régen még olyan erős, stabil gyülekezet volt, hogy külön-külön egy-egy lelkésznek munkát adott. S bár elméletileg a mai napig is két, különálló gyülekezeztől beszélünk, a gyakorlatban egy lelkész végzi a mindennapi feladatokat a két helyen. A nagy templomépítkezés után egyre csökkent az igény Isten igéjének hallgatására. Mikor tíz éve Barankáék odakerültek, egy-egy istentiszteleten kis létszámú gyülekezetel találkoztak, s így volt ez a nagyünnepken

Hivatalosan a férj végzi az összes feladatot, viszont a gyakorlat más. Marikának is akadt bőven feladat, ő a gyerekekkel kezdte a gyülekezetépítést. Épült is kis csoportja, ma már a legnagyobb tanteremben is kevés a szék, ha egy-egy hittan- vagy bibliórát tart. A kb. 30 fős csoport jelentős része a nagyszülők révén ugyan evangélikus, de szüleiik már nem gyakorolták a vallást, a gyerekek pedig nincsenek megkeresztelve. Sok tételődés után úgy határozott a lelkész házaspár, hogy nem erőltetik a templombajarást, mert már tapasztalatból tudták, mindjárt megtörténik az egyháznak való hátatfordítás. Viszont hirdetik a kicsiknek is Isten igéjét, hogy a Biblia legyen az ő fő és hű társuk. És a gyerekek igénylik ezt a hű társat. Olyannyira, hogy a

igen szerényen van... Lépnének, de nem tudnak. Pályázatok nagymestereivé váltak, minden alkalmat megragadnak, ha nem is pénzről van szó, akkor is. Például ottlétemkor egy hatalmas

doboz traktátus érkezett, azt pecsételte két szorgos gyermek. Utána „terítették” Csorvást és Gerendást is ezzel a papírra vetett bizonygatóval, postaládába kézbesítve az Úr csodálatos erejét.

Mi lesz a pénzzel? Ezer helye van! A bibliafoglalkozásokra eszközöket venni, esetleg egy kis kirándulást szervezni a gyerekeknek, melynek anyagi terheit a szülők nem tudják felvállalni... és hát közeleg a karácsony. Az elmúlt években a kis, 15 fős templomba járó gyülekezet pénzádományából készítettek a nagy létszámú gyerekcsoportnak ajándékcsomagot. Talán idén ez is másképp lesz. Talán – ha figyelünk rájuk –, nem csak idén!

Györky Varga Mária

ÖRÖMHÍR A Isten országa

2001. októberében másodízben rendezte meg városmissziós konzultációját a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet. Idén a Deák téri evangélikus gyülekezet és templom adott otthont a négynapos találkozóknak, melyen 7 ország missziós szakemberei vettek részt az Egyesült Államoktól Hollandián és Franciaországon át a Kárpát-alfjáig. A rendezvénysorozat összefoglaló címe („Isten országa közöttetek van”) minden nagyvárosban élő és szolgáló keresztény (lelkész és laikus) számára kettős feladatot fogalmazott meg: meglátni és megmutatni. A közös beszélgetések, az előadások, a munkacsoportok ehhez adtak biztatást, bátorítást, módszertani segítséget. Mozaik-összeállításunkban néhány pillanatsfelvétel segítségével idézzük fel a konzultációt. Milyen is a városunk?

1. A realitás...

... bizony sokszor lehangoló, de nem megoldás, ha nem veszünk tudomást a problémákról. A templom vastag falai közé nem zárkózhatunk be, fogalmazta meg egyik előadónk. A nagyváros, amelyben élünk – *New Yorkban, Párizsban, Rotterdamban, Budapesten, Debrecenben, Kecskeméten, Munkácson, Szatmárnémetiben* – élő, lüktető organizmus, tele kielégítésre váró szükségletekkel, fájó sebekkel, orvosolni való fizikai és mentális problémákkal, csillapítandó szenvedélyekkel, hiányjelenségekkel, és mozgósításra érdemes energiákkal is. Élő szervezet, amely – aki? – megköveteli a magát. Táplálékra vár: a mindennapi kenyérré éppúgy, mint a lelki táplálékra, az Isten igéjére, az evangéliumra. Benne élünk a nagyvárosban, ez a realitás, még ha néha irracionálisnak tűnik is a végletessége – ehhez egyébként a legjellemzőbb illusztráció maga a konferencia helyszíne, a Deák tér volt: a padon vetett „ágyak” a hajléktalanok otthonaként, kétszáz méterre a luxus-szálloda kirakati üvegeitől... –, tehát, szeretnünk kell „öt”, tevőlegesen szeretettel, még ha éppen nem a legszebb arcát mutatja is felénk. Ha nyomorúságos, piszkos, zajos, másnaposságával taszító – és ha elegáns, visszafogott, csendes, barátságos, marasztaló. A miénk. És Isten országa itt van jelen.

2. Ők szeretik...

... a városukat, akik eljöttek a világ számos országából, hogy megosszák velünk tudásukat, tapasztalataikat, beszéljenek őszintén a sikerekről és a kudarcokról, a megtorpanásokról és az új lendületről.

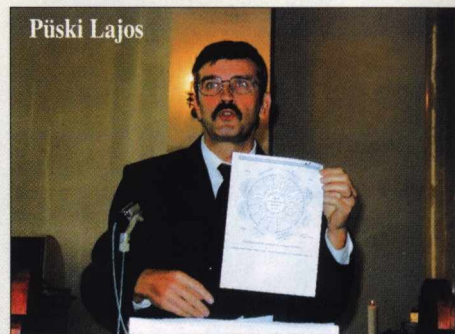
Mark R. Gornik például, a konzultáció főelőadója, aki amerikai presbiteriánus lelkész, és *New Yorkban* a New Song Community Church pásztorja, egyébként pedig tapasztalt és elkötelezett fiatal missziós szakember. Többen is megkérdezték őt a new yorki eseményekről, s egyik előadásában külön is kitért rá: a gyakorlati békességszerzésről szólva.

Itt volt *Dr. Robert A. Calvert*, a Skót Nemzetközi Gyülekezet lelképásztorja, aki *Rotterdamban* végez komoly városmissziós munkát, s akit néhányan régi ismerősként üdvözölhettünk, hiszen három évvel ezelőtt is vendége

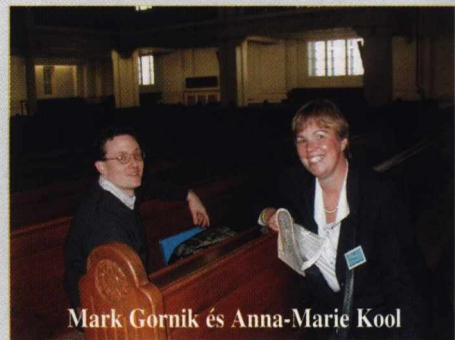
Mark Gornik, Robert Calvert, Gonda László

volt az első (1998-as) „örömhírnek”. Robert Calvert több hasonló témájú konzultáció szervezője és előadója. Fotókkal mutatta be a Rotterdamban folyó városi utcai missziói munkát franciaországi skót kollégájával, a *Párizsban* szolgáló Steve Thrall-lal együtt.

Magyar résztvevőket is üdvözölhettünk: *Püski Lajos* debreceni református lelkész, *Jávorka Lajos* kecskeméti római katolikus papot és *Dani Eszter* Munkácson szolgáló református lelkész. Saját gyülekezetük példájának bemutatásával feleltek az igen provokatívan megfogalmazott kérdésre: „Isten országa mindenkié, vagy csak az egyházé?”

Mark Gornik és Anna-Marie Kool

Ki kell emelni *Dr. Anna-Marie Kool*, a PMTI igazgatójának és munkatársainak előkészítő és szervező munkáját, szeretetteljes gondoskodását a 110 résztvevőt számláló, négynapos, több helyszínen zajló találkozón.

3. A biztató példák...

...tehát erőt adtak, és elgondolkodtattak. Mint *Orián Géza* beszámolója, akit lapunk ol-

NAGYVÁROSNAK II. közöttetek van!

Orián
Géza

vasói jól ismerhetnek, hiszen alkalmanként az MM-ben is jelentkezik a cigánymisszióról szóló időszakos „rovatban.” Orián Géza a Ferencvárosban, az ún. „dzsumbujban” foglalkozik cigánygyerekekkel, családokkal. Mesélte, ezeknek a gyerekeknek Istenről mint Atyáról beszélni szinte lehetetlen, hiszen ez a szó nem jelent semmit a számukra. Így hát úgy magyarázza meg nekik, hogy „az az Isten, aki az ő életükből hiányzik”. De „lefordítja” az ő nyelvükre a Biblia bármelyik történetét (egyébként valóban megtanult cigányul), így lett a samáriai asszonyból samáriai cigányasszony... Hitvallása, ami Pál apostolé: zsidónak zsidóvá, görögnek göröggé kell válni – hát Orián Géza cigánnyá válik a misszióban.

Jó volt látni és hallani a Szatmárnémetiből jött kedves református lelkész házaspárt, Bogyá Kis Ferencet és Máriát, és a velük érkezett 30 fős presbitercsoportot. Bizonyágtételen számoltak be azokról az időkről, amikor Szatmár Szamos-negyedében még nem volt templomuk, így kiálltak egy viszonylag nagy, sík térre, a lakótelepi házak között, és lelkészüket egy szószéknek kiválasztott kőtömből hirdette az Isten igéjét. Hogy, hogy nem, a követ valakik a következő vasárnapig ellopták, nem egy alkalommal. Kerestek he-

Bogyá Kis Mária és Ferenc

A puszta föld...
és az új
templom

lyette másikat, és dicsérték az Istent. Hálával számoltak be a később engedélyezett templomépítés kezdeti idejéről, és a tavaly átadott templomról.

4. A tereplátogatás...

... egészen közel hozta és személyessé tette mindazt, amiről a három és fél nap alatt beszélgettünk. Jártunk a *Fővárosi Szociális Intézmény* Dózsa György úti hajléktalanszállójában, ahol 2 évig kapnak fedeleket a fejük fölé az otthontalanok (jogos a kérdés: és utána...?), valamint megismerhettük az *Üdvhadsereg* által működtetett hajléktalanotthont, ahol ágyat, meleg ételt, jó szót, Isten igéjét nyújtják a rászorulóknak.

5. A feladatunk...

..., összegezve: elvinni az Isten örömhírét a nagyvárosba, ahol élünk. Imádságban hozhatjuk egymást, tudva, hogy nem vagyunk egyedül. Felkutathatjuk azokat az önkénteseket, akik felelősséget éreznek lakóhelyük iránt, és csatlakoznak a szolgálathoz.

6. A reménységünk pedig...

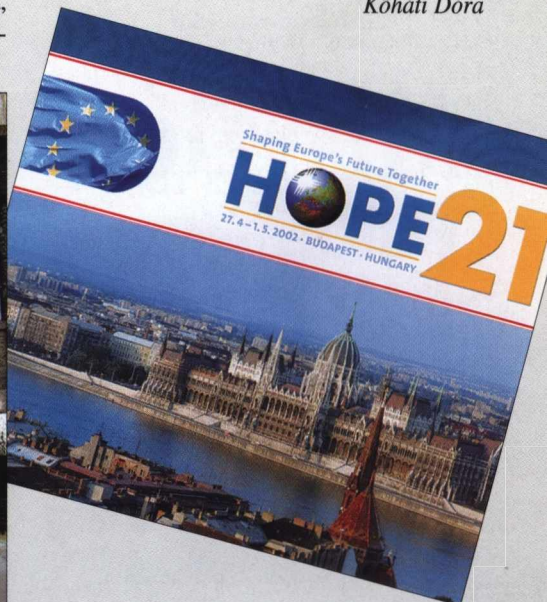
... hogy Jézus a „kicsinyekkel” van, és áldása van azokon, akik a Tőle kapott szeretetet elviszik oda, ahol híjával vannak az evangéliumnak. Igen, rajtunk is múlik, nagyon sok múlik, hogy meglátja-e a világ a jelet: az Isten országa itt van, közöttünk! New York-ban, Rotterdamban, Budapesten.

7. Végül...

... nincs vége, csak a cikknek, hiszen a munka folyamatos. És a tervek szerint újra találkozunk 2002 áprilisában, itt, Budapesten, a *Hope 21*. (Remény, 21. század) elnevezésű nemzetközi városmissziós konferencián. Tehát: viszontlátásra!

(A fotóért köszönet Bacskai Bálintnak!)

Köháti Dóra

Magyarok a világ minden táján - Párizsban is

Milyen szívszorongva hallgattuk a híradást a terrortámadásról, és milyen megkönnyebbülve gondoltuk: legalább magyar nincs az áldozatok között. Hiszen kis népünket az egész világon szétdobálták a történelmi csapások, vagy más kényszerítő esemény, esetleg a jobb élet reménye.

Párizs egyike azoknak a nagy kohóknak, melyekben együtt él, dolgozik a fekete, sárga, barna, fehér borszínű a világ minden tájáról, a különböző vallásúak és felekezetűek igyekeznek békében boldogulni.

Mégis. Még a 7 éves korában Makóról elszármazott Piroska nényben is ott a vágy, hogy összetartson azokkal, akik Magyarországról jöttek. Bár férje francia, lánya sem sokat tud magyarul, mégis hűséges tagjai, sőt felelős gondozói a Magyar Protestáns Egyháznak. Piroska ugyan már tisztség nélkül szolgál, átadva a hivatalos helyet a fiatalabbaknak.

A franciaországi Magyar Protestáns Egyház Párizsban és környékén 200 magyar címről tud, de aktívan és anyagilag csak 50 család támogatja a gyülekezetet. A rendszerváltás óta nemcsak az emigrációban levők, hanem a hivatalosan kiküldött, vagy kinn dolgozó magyarokra is számíthatnak.

Évek óta lelkész nélkül, a 11 tagú presbitérium irányításával tartja meg őket Isten, havonta egyszer jönnek össze istentiszteletre és szeretetvendégségre, beszélgető, jó hangulatú alkalmakra. Istentiszteleteiken mindig vendég lelkész prédikál, köztük több evangélikus is.

Vendéglátónk, az UNESCO magyar nagykövete: *Fasang Árpád* és felesége megbízatásuk kezdetén kapcsolatot kerestek a magyar keresztényekkel. Először a *Katolikus Missziót* ajánlották nekik, ez közismertebb, látogatottabb közösség, önálló lelkésszel. Ők nemcsak hetente mi-

séznek, de hétköznap is nyitottak a segítségre szoruló honfitársaik számára.

Azokon a vasárnapokon, amikor nincs protestáns istentisztelet, több református és evangélikus magyar eljön a misére, hogy anyanyelvén imádkozzon, énekeljen, testvéri közösségben ebédeljen magyaros ízű ételeket. Azért is hasznos ez, mert megismerve egymást, a protestánsokat hívogathatják arra a havi egy alkalomra, amit a *Skót Misszió* székházában tartanak. Vendéglátóink is így kerültek a helyükre, a Magyar Protestáns Egyházba. A presbitérium vezetője *Parajdi Mester László* fiatal tudós, gondnoka *Heddad Anne Marie*, aki állhatatos hűséggel szervezi az alkalmakat és hívja meg az igehirdetőket.

Így került férjem is e gyülekezet szószékére szeptember 2-án, hogy magyarországi evangélikus lelkészként – ez különben ritka eset – hirdesse Isten igéjét a 25 főnyi közösség előtt. „Látszik, hogy még nem kezdődött el a tanév, sokan nincsenek még itthon.” – mentetgetőzt Anne Marie Heddad. De a jelenlevők sokfélesége azt a reményt keltheti, hogy ez a gyülekezet nem a kiöregedés, hanem a növekedés stádiumában van. Ebben az évben két gyermeket is kereszteltek, Erdélyből két fiatal pár is bekapcsolódott, a középkorosztály az itt dolgozókból kerül ki, és a másodgenerációból, az emigrációba kényszerültek természetesen már idősebbek. Hiszen a Magyar Protestáns Egyház már 1925-ben alakult, a Trianon után megnövekedett létszámú párizsi magyarokból. Céljuk egy olyan „nyílt közösség alkotása, amely mindenkit befogad, és szeretet nyújt azok számára is, akik csak magyar gyökereiket keresik.” – vallotta *Kulifay Imre*, aki 1934-től haláláig hűséges pásztor volt a gyülekezetnek.

Missziós
könyvajánlatunk
karácsonyra

Kevcházi László

„TEGYETEK
TANÍTVÁNNYÁ
MINDEN
NÉPET”

EGYETEMES MISSZIÓTÖRTÉNETI VÁZLAT

1946 óta nem tartottak hivatalos kapcsolatot a magyarországi egyházzal, de most úgy gondolják, hogy ez újra aktuális és fontos lesz, hiszen az EU-csatlakozás után várható, hogy még több magyar jön Párizsba dolgozni, s szükségük lenne lelkigondozást is végző, állandó, helyben tartózkodó lelkipásztorra. Így dinamikus közösségként tudnak azok között missziót végezni, akik csak 2-3 évre vállalnak Párizsban munkát.

Missziói terület ez a javából! Bár Párizsban sok és impozáns ősi templom áll, mégis pogány város. Az elvilágiasodás, a vallások kevere-

dése jellemző a lakosságra. Azok, akik felveszik a harcot ezzel és a hitnek kardját forgatják honfitársaik között – missziót végeznek, Jézus követői.

Ha nekünk van ismerősünk Párizsban, figyelmeztessük őket: a hónap első vasárnapján du. 5 órakor a 5 Rue Roquépine 75008 Paris Paroisse ST Esprit címen megtalálhatják a magyar protestánsokat. Magyar nyelven is érdeklődhetnek a 01 39 15 19 83 telefonon Anne Marie Heddadnál.

Köszönjük a vendéglátást, kedves párizsi magyar protestánsok!

Bencze Imréné

Hol lesz a következő?

Az Evangélikus Külmisziói Egyesület ez évi regionális csendes-napját Pécssett tartotta egy szép őszi vasárnapon. Az anyaggyülekezet és a szörványok együtt ünnepeltek reggeltől délutánig. Az istentiszteletet és a befejező áhítatot a helyi lelkészek tartották.

Délelőtt a komi-földi misszióról mutatott diaképeket *Szentpétery Mariann*. Örömmel hallottuk, hogy Komiföldön, és Oroszország más területein is növekszik az evangélikus tanítás szerint élők száma, gyülekezetek alakulnak, templomok épülnek. Segítségre van szükségük!

Délután *Reuss András* teológiai tanár a valláskeveredés veszélyeiről tartott értékes előadást. Meggondolkoztatott a különböző vallások határsáról szóló ismertetés, mert ez nemcsak az egyes emberek hitének, hanem a keresztyén tanításnak a tisztaságát is veszélyezteti itthon éppúgy, mint más kultúrákban.

A nap vezéregéjére mutatott rá minden szolgálat: *senki sem mehet az Atyához, csak Jézus Krisztus által!*

Hálásak vagyunk, hogy az aktív pécsi missziói imakör tagjai és a gyülekezet más asszonyai szeretetteljes fogadtatásban részesítették a vendégeket. Többen jelentkeztek egyesületi tagságra, vállalták, hogy együtt imádkoznak a misszionáriusokért.

Köszönjük a kedves vendéglátást, pécsiek!

Hol tarthatjuk jövőre a regionális külmisziói napot?

B. I.

Bálintné Kis Beáta

A GARAMUT HANGJA

NÉGY ÉV PÁPIA ÚJ-QUINEÁBAN

Evangélikus
Sajtószolgálat

Visszhang a Garamut hangjára

Amikor éjszakánként olvastam a könyvet, folyton fülemben csengett a jól ismert ének: „Nagy vagy te Isten...” Csak leborulni lehet előtte, aki ráfigyelő, engedelmes gyermekeiből ilyen eszközöket formál, de le a kalappal a Bálint család apraja-nagyja előtt is, hogy vállalták a misszióknak ezt az útját. Mi az én misszióm ehhez képest?! Jézus hűsége kísérjen további szolgálataidban is.

Szeretettel:

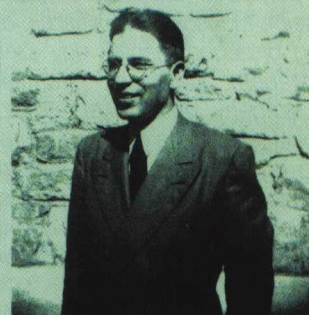
a 81 éves Erzsike néni
Közármislenyből

Külmisziói Kiskönyvtár
3.

Keveházi László

KIT KÜLDJEK EL?

Kunos Jenő élete és szolgálata

AFRIKA

Küldetés a Dél Keresztje alatt

Albert Schweitzer a nagy humanista, polihisztor legfőbb vágya az volt, hogy mindaz, amit életében létrehozott, halála után is méltó követőkre találjon. Reménysége élő valósággá vált, ma kórházak, árvaházak, iskolák működnek szellemiségében. Lambarénébe a világ számos területéről érkeznek miszionáriusok, orvosok. Minderre hazai példa is létezik. Afrikai küldetéséről nemrég dr. Baksai László számolt be egy előadás keretében, aki gyermekgyógyászként, orvosigazgatóként éveket töltött a Schweitzer által szimbó-lummá vált trópusi kórházban.

A pesthidegkuti református gyülekezet, Dobos Károly szervezésében, több, mint 30 éve rendezi meg a kirándulók missziói dél-utánja címet viselő előadássorozatot. Bence számos szolgálatról hallhatnak az érdeklődők, és maguk is bekapcsolódhatnak egy-egy munkába.

Nemrég dr. Baksai László volt a vendégük, a váci Jávorszky Kórház gyermekgyógyász főorvosa. Foglalkozása révén nemcsak hazánkban, hanem a világ több területén, mintegy tíz országban dolgozott. Az elmúlt években a gaboni Lambarénében gyakorolta hivatását, Albert Schweitzer híres trópusi kórházában.

Életére már fiatalon nagy hatással volt Schweitzer életműve. Példáját követve maga is rendszeresen orgonált Vácott. Később a pályaválasztásánál csakúgy döntő szerepet játszott a nagy Előd. Dr. Baksai László a közelmúltban megjelent A Lambaréné-misszió című könyvében a következőképpen vallott pályájának alakulásáról: „Vannak ismerőseim, tudósok és művészek, akik egy gazdag országba mentek egy szebb élet reményében. Jőmagam, gyermekorvosként, szegény országokat választottam, olyanokat, ahol sok a gyermek és sok a betegség egy gazdagabb élet reményében. Hosszabb-rövidebb időt magam is töltöttem fejlett országok álmoklinikáin, Európában és Amerikában, de oda többnyire csak tanulni jártam.”

Előadásában elsősorban Lambaréné mai helyzetéről számolt be, amely az elmúlt időszakban rendkívül sokat változott. Mind-

ez elsősorban annak köszönhető, hogy az egyenlítőől mintegy 76 km-re fekvő település naponta szenved a trópusi éghajlat okozta károkat. Az első kórházból csupán néhány gerenda maradt, valamint áll még az egykori tyúkólból lett műtő-kezelőhelyiség és a gyógyszertár. Emlékhelyek ezek, mint ahogy Albert Schweitzer szobája is, amely olyan, mintha lakója csak tegnap hagyta volna el.

A régi tárgyak és épületek mellett, sorra jönnek létre az új kórházpavilonok is. Szükség pedig éppúgy van rájuk, mint az elmúlt évtizedekben. Vannak betegségek, amelyekkel sikerül megbirkózniuk az orvosoknak. Mellette azonban rendszeresen jelennek meg az újabbak. Ma a legnagyobb veszélyt a malária, a Buruli-fekély és az Ebola-vírus jelenti. Jóllehet, egyre ritkábban, de létezik még a Hansen-betegség is. Új eset már alig van, de a rendelkezésre álló szerekkel jól gyógyítható. A régi sokat szenvedett, megcsonkult, ujjatlan betegek többségükben Albert Schweitzer személyes páciensei voltak, és az ő Nobel-békedíjának összegéből épített betegfaluban laknak. Ezt az egységet Schweitzer Village de lumière-nek nevezte el, vagyis a Fény falujának, mert a leginkább rászorulóknak életében csakis az efféle jócselekedetek jelentenek némi fényt és reményt.

Ma különleges újjátsnak tekintik, amikor a kórházban a beteg mellett ott lehetnek családtagjai is. Schweitzernél mindez már a kezdetekben létezett, és ma is így van.

A világ minden részéről mindmáig számos támogatója van a Lambaréné-i kórháznak. Hazánkban például a református egyház és Dobos Károly közvetítésével hetente érkeznek oda segélycsomagok.

Albert Schweitzer titkos reménysége tehát nem vészett el. Követői, segítői vannak nemes célkitűzésének. Ahogy a fenti sorok is jelzik, hazánkban is. Ennek ismeretében mindenkinek fontos üzenet Lambaréné nevének jelentése, amely galoa nyelven annyit tesz: meg kell próbálni!

Dombi Éva

Magyar segélyszállítmány érkezése a lambarénéi kórházba

Az egyház és az AIDS Dél-Afrikában

Az egyház és az AIDS. Ezzel a címmel indult kurzus a University of Natal nevű egyetemen, a dél-afrikai Pietermaritzburgban. Amikor ösztöndíjasként ideérkeztem,

és az első hét után jelentkeztem erre a kurzusra, akkor még azt hittem, ez valami egészen újszerű,

különleges téma. Később azonban kiderült, nem hogy nem újszerű, de már régóta sürgető probléma Dél-Afrikában az AIDS.

Elsőre talán furcsa ezt hallani. Hogyan lehet ennyire komoly a probléma, hiszen gyakorlatilag igen egyszerűen lehet védekezni a fertőzés ellen? Ezt a kérdést magam is feltettem, megdöbbenésemre azonban egy másik kérdés adta meg a választ. Ezt egy helybéli fiú tette fel, komoly, érdeklődő tekintettel: „Te tényleg azt gondolod, hogy az AIDS létezik?”

A legnagyobb problémát tehát a vírus körülröngő tájékozatlanság rejti. Akik legalább elfogadják létező gondnak, azok közül is sokan úgy gondolják, ez csak a homoszexuálisokat, illetve a drogfüggőket érinti. Hogy ez mennyire nem így van, azt saját szememmel is tapasztalhattam, a kurzus keretén belül ugyanis gyakorlaton is részt kellett vennünk valamilyen, a problémával foglalkozó egyházi szervezetenél. A látogatást magunknak kellett megszerveznünk.

Két társammal egy gyermekotthont választottunk. A hely, hatalmas területet a városon kívül, az egyik hegytetőn, a God's Golden Acre nevet viseli, vezetője, Heather Reynolds mélyen vallásos asszony, a jól ismert Máté-beli Igére alapozva („Éheztem és ennem adtatok...” – Mt 25, 35) végzi munkáját a gyermekotthonban, illetve a környék szegénynegyedeiben.

ciális munkások, tehát nem rendes tanárok (ez a jövőbeli terveik között szerepel). Így az állam sem fogadja el hivatalos iskolai végzettségnek az itt töltött éveket. Továbbtanulásra tehát nem sok remény van, ezért inkább praktikus dolgokat tanítanak a nagyobb gyerekeknek: a lányokat háztartásbeli feladatok elvégzésére, a fiúkat a gazdálkodás, építkezés fortélyaira.

Hogy miért nem járnak ezek a gyerekek rendes, állami iskolába? Ennek több oka is van. Először is a tandíj, illetve a kötelező jelleggel (!) megvásárolandó és hordandó egyenruha, melyeknek költségei évente több tízezer forintos összeget jelentenek. Ez kb. tehát a 60 forint napi bér ezerszerese; vagyis 3-4 év kemény munkával kereshető meg 1 év iskola ára!

Másrészt rengeteg olyan esetről lehet hallani, hogy a diákokat maguk a tanárok rotják meg! Az országban igen magas a gyermekek ellen elkövetett nemi erőszakok száma, különösen az iskolákban, nem csoda, hogy a szülők nélküli gyermekek itt nagy veszélynek lennének kitéve.

A God's Golden Acre nevű kis kolóniában azonban védett helyen, erős közösséggel alakulva, együtt nőnek fel a gyerekek, miközben minden nap hallják az Igét. Szeretetük kifogyhatatlan, első találkozásunk alkalmával az ölünkbe ugrottak, s többé nem is engedtek a szóritásukból. „Ilyeneké az Isten országa!” (Lk 18, 16) – jutott eszembe önkéntelenül.

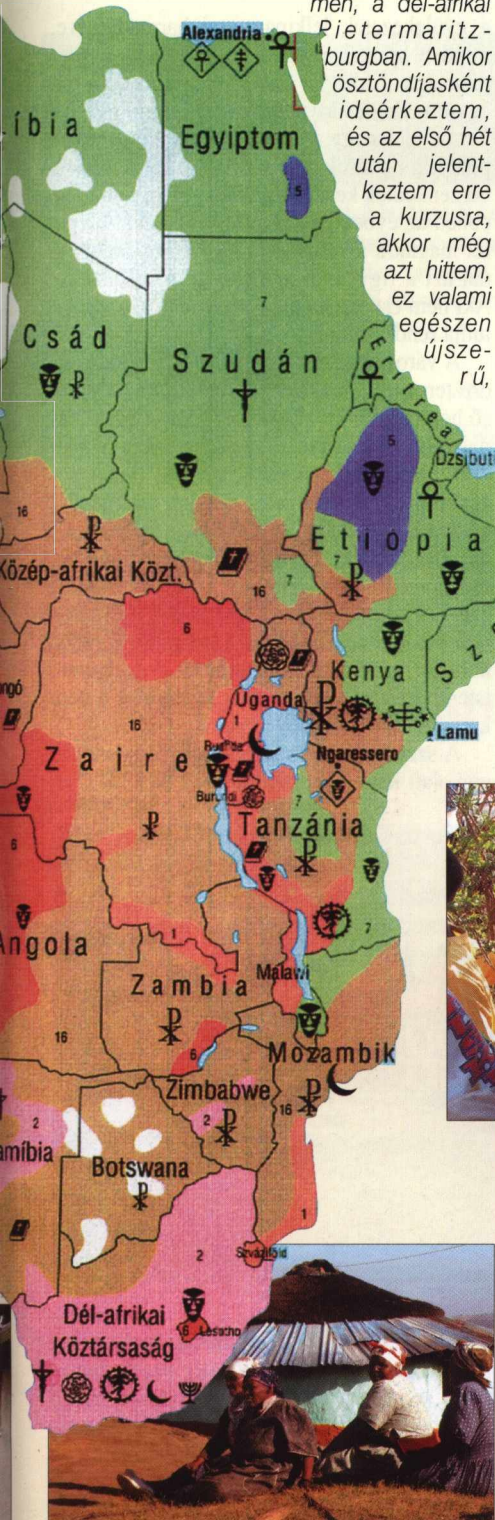
Fájdalmas volt búcsút venni a gyerekektől, s még fájdalmasabb volt tudni, hogy ehhez ők már hozzá vannak szokva, hiszen a dolgozók nagy többsége csak önkéntes, ideiglenes munkát végez köztük, legfeljebb fél évig. Mindig új emberhez szokni, új arcot választani tiszteletbeli anyának, és így felnőni – bizony nem könnyű.

Heather Reynolds azonban nem csupán ennek a kis közösségnek, kb. 30 gyermek „ad enni”. A környék nyomorgyegeteit jól ismerve kéthetente útra kel, hogy bejárva a hatalmas területet (a Pietermaritzburg körüli szegénynegyed lakossága kb. egyenlő Budapest lakóinak számával!) alapvető élelmiszereket, tisztítószereket vigyen egy-két családnak. Szinte kivétel nélkül csonka családok, AIDS miatt kihalt középkorúakkal és AIDS-ben haldokló kiskorúakkal. Kicsit el is beszélget velük (másfél év alatt elsajátította a zulu nyelvet), megtudja szükségleteiket, s ha valami sürgős (pl. kórházba szállítás vagy a kunyhó falainak meg erősítése), megszervezi a segítséget.

Megható volt látni azt a hálát, amit ezek a családok adtak „jőtevőjüknek”. Mosolyogva, egyetlen panaszcso szó nélkül, boldogan köszönték meg a segítséget, ünnepelve, táncolva intettek búcsút, mintha nem lenne semmi gondjuk.

Talán így is van. Talán ők tudják igazán, mi az, hogy van valamink. Egy 3 m²-es kunyhóval, egy tyúkkal, egy unokával elégedetten élő nagymama tudhatja csak igazán, mit jelent ez az Ige: „Keressétek először Isten országát és igazságát, a többi majd megadatik nektek!” (Mt 6, 33)

Zsíros András

Az otthonba többféleképpen jutnak be a gyerekek. Van, akit a nagyszülő hoz be, mert nem tudja gondját viselni, miután a kicsi elvesztette mindkét szülőjét. Közülük sokan az AIDS miatt árvák, s gyakran maguk is születésüktől fogva fertőzöttek. Ők már csak legfeljebb a 12-dik évüket érhetik meg.

Vannak, akik anyagi helyzetük miatt képtelenek akár csak ennielőt is adni gyermeküknek, s a szervezet vállalja el felnevelésüket. A kilátástalan helyzetből majdhogynem lehetetlen ezeknek az embereknek kitörniük, hisz munkalehetőség legfeljebb a tanult számára akadna, az is nagyon távol az otthontól. Kétkézi munkát lehet ugyan végezni a földeken, de a tulajdonosoktól mindössze kb. 60 forintnyi (!) összeget kapnak az egész napos kemény munkáért.

A gyermekotthon megpróbál ezen a helyzeten azzal változtatni, hogy a kicsiket saját iskolájában tanítja. Sajnos egyelőre elég kezdetleges állapotok között, egyetlen tanteremben oktatják együtt a különböző korúakat főleg szo-

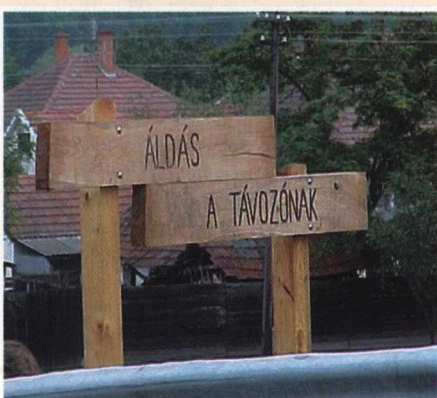
A misszió új formája: a városrendezés?

Két évvel ezelőtt már örömmel adtam hírt a Missziói Magazin olvasóinak arról, hogy egy példamutató egyházközi összefogás helyszíne a viharsarki kisváros, Békés. A település három keresztyén közössége (a református, a baptista és a pünkösdi gyülekezet) a két évvel ezelőtti Jézus élete című film több alkalommal, több helyszínen való levetítésével történő evangélizációja óta is együtt munkálkodik a békésiekért, az evangélium terjedéséért.

„Fáradoztatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettek benneteket és imádkoztatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” (Jeremiás 29,7)

A Jézus életéről szóló filmfeldolgozást – két éve – minden tizedik békési, mintegy kétezer ember látta. Tavaly egy színdarabot (A Menny kapuja és a pokol lángjai című drámát) adták elő a három gyülekezet tagjai, ezt szintén ezrek tekintették meg. Sokak élete gyökeres fordulatot vett ezen esték nyomán, számosan – köztük sok fiatal – valamelyik közösség tagjává vált, élete Istennel rendeződött. A látványos sikerek és az összefogás „jó íze” miatt, melyben Isten áldását és tetszését kell látunk,

a gyülekezetek lelkipásztorai harmadik éve, minden hónapban együtt imádkoznak a településért. Ekkor szoktak gondolkodni az együttműködés további lehetőségeiről is.

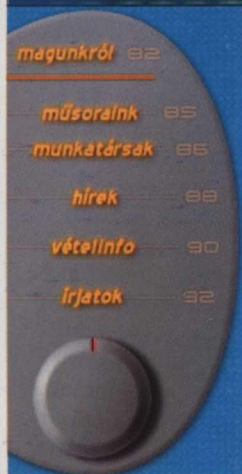
Az idei nagy akció ötlete sokakat meglepett. Elmondásuk szerint, maguk a lelkészek is berzenkedtek kezdetben ellene. Az ellen, hogy ebben az évben egy takarítási akcióval hívják fel magukra a városlakók figyelmét, hogy aztán azt a figyelmet továbbvezessék Valakire. Aki nem csupán az utcákat, hanem az életet tudja rendbe tenni.

A városrendezést – hosszas és nagyon gondos tervezési munkákat követően – október első hétfőjére időzítették. A siker a vártnál is nagyobb volt. Nem csak ezért, mert a több száz keresztyén önkéntes, gyerek, fiatal, középkorú és idős, rengeteg munkát végzett el a köztereken (hidakat, kutakat, padokat festettek le, játszótereken játékokat javítottak ki, szemetet szedtek és lombot gyűjtöttek), hanem azért is, mert mindez nem maradt visszhang nélkül a helyiek között. Az esemény záró alkalmára, egy színes műsorú, és jó hangulatú istentiszteletre sokan voltak kíváncsiak a nem keresztyén városlakók közül is.

A szervezők pontosan tudták, hogy másfél nap alatt nem lehet rendbe tenni Békést. Cse-

lekedetüket jelképesnek szánták, mellyel bemutatnák, hogy ők is féltőn figyelnek életükre, óvják azt, mert szeretnek ott élni, ahova Isten helyezte őket. Nem kegyeskedni akartak, hanem két kezük munkájával dicsőíteni az Urat, miközben a templomok és imaházak falain kívül is személyes kapcsolatokat építenek ki „földijeikkel”. Kezdeményezésükkel fizikai értelemben tisztább lett Békés, hitük szerint ez, a rendezettségre való igény lehet az alapja a szellemi-lelki megtisztulásnak is, melyért ezernyi módon kívánnak tenni ezután is Békés református, baptista és pünkösdi hívei.

„Yes Rádió – Mondj igent az életre!”

Az első budapesti keresztyén rádió megkezdte adását az interneten keresztül.

A tavaszi frekvencia-pályázaton csak egy ponttal lemaradva, holtversenyben a második helyen végzett Yes Rádió az interneten keresztül sugároz műsort. Egy modern hangvétellű, emberközeli programmal lép a nagyközönség elé. Folyamatosan frissítve adását nemcsak a keresztyén emberekhez, hanem a nem-vallásosokhoz is szól.

Internetes cím: www.yesradio.hu

A Yes műsorkínálata:

- ◆ Kelj, fel jobb lábbal! ◆ Egészségedre! ◆ Gyerekekről gyerekeknek ◆
- ◆ Keresztyén slágerek ◆ Humor ◆ Lelked kérdései ◆

A műsorok bővítése folyamatos, emellett a nagy ünnepekkor speciális műsorokkal jelentkezünk.

A Yes Rádió eltökélt szándéka, hogy a következő frekvencia-pályázaton ismét ringbe száll. Ezzel párhuzamosan bővítik kapcsolatait és együttműködését a magyarországi keresztyén egyházakkal, különös tekintettel a történelmi protestáns egyházakkal. Így a *Yes Rádió Tanácsadó Testületének* tagja *Gáncs Péter* az evangélikus, *Békefi Lajos* a református, valamint *Nagy Imre* a baptista rádiós félórak szerkesztője.

A Yes Rádió hitvallása

1. Hiszünk az élő Istenben, az Atya, a Fiú, a Szentlélek hármasságában, a Szentháromságban.

2. Hiszünk Isten kijelentett Igéjében, amelyet a Biblia, mint egyetlen és hiteles forrás tartalmaz.

3. Hisszük azt, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, aki emberré lett, e földön élt és halála által bűnbocsánatot szerzett az emberiség és a mi személyes bűneinkért. Ő a Szabadítónk és Megváltónk, aki nemcsak meghalt, hanem fel is támadt a halálból és most az Atya-Isten jobbán ül és könyörög értünk.

4. Elismerjük az egyetemes Egyházat, a keresztyének/keresztyények közösségét, akik Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak elfogadták, nemre, fajra, nemzeti, etnikai, egyházi hovatartozástól függetlenül, őket hittestvéreinknek fogadjuk el.

5. Nem teszünk különbséget a keresztyének/keresztyények között, akik Istent, mint a Teremtőt, Jézus Krisztus, mint Isten Fiát, az egyedüli Megváltót és a Szentleket, mint a Szentháromság ma is a Földön jelenlevő harmadik személyét, valamint a Bibliát, mint egyetlen és hiteles kijelentését.

6. Nagy hangsúlyt helyezünk Jézus Krisztus megváltói tetteire és annak hirdetésére.

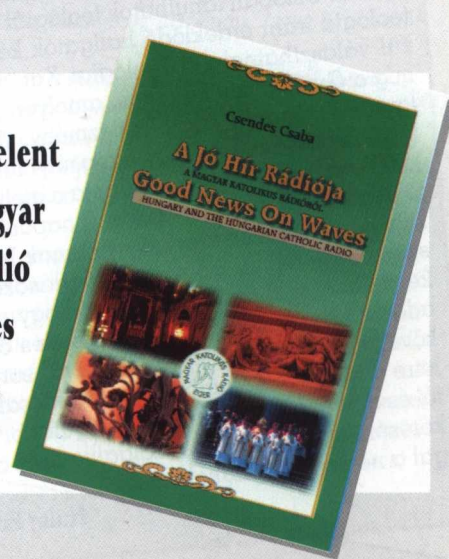
7. Kizárólag a minden keresztyén/keresztyény egyház által egyetemlegesnek tartott értékeket hirdetjük. Nem adunk teret olyan különféle új vallási mozgalmaknak irányzatoknak, melyek az egyetemes Egyházat tanáikkal, életvitelükkel megosztják.

8. Elkötelezett hívei vagyunk a keresztyén/keresztyény egységnek, mely meghaladja egy adott egyház vagy gyülekezet kereteit, és Jézus Krisztusban valósul meg.

9. Mindenkit bátorítunk a más egyházhoz, vagy gyülekezethez tartozó keresztyének/keresztyények, mint hittestvéreink tiszteletére és elfogadására.

10. Nagy hangsúlyt helyezünk a magyar és külföldi keresztyén zene terjesztésére. A zenét, mint Istennek tetsző eszközt arra használjuk fel, hogy az egyetemes Egyházat építsük és a vélt, vagy valós egyházi és gyülekezeti ellentéteket megszüntetésén munkálkodunk.

Megjelent
a Magyar
Katolikus Rádió
egy éves
születésnapjára

RÁDIÓMISSZIÓ-INDIA

Ez év tavaszán meghirdetett

A „PÉNZ = IDŐ” akciónk, mellyel az indiai rádiómisszió munkáját támogatjuk, eddig a következő eredményt hozta:

**103 adakozótól érkezett összesen:
235.370.- Ft**

Ez az összeg 336 percnyi rádióműsor előállítási költségeit fedezi.

Köszönjük és várjuk a további adományokat!

1656 Budapest,
Pf. 22

„Az MM 2000/4. számában olvastam egy történetet, mégis egy évig haraglottam a levél írását...Egy hétköznapi délelőtti történet egy budapesti nem haladtunk. Előre néztem, vajon mi történt. Láttam egy idősnek kinéző hölgy tanácsalanságát, aki – úgy tűnt – nem tud fizetni. Én letettem helyette a pénzt és visszaálltam a sorba. Ekkor ez az asszony lassú léptekkel távozott. Mielőtt eltűnt volna, visszanézett, találgatott a tekintetünk. Szétnyitotta a barna berliner-kendőt, kiegyenesedett és egy fiatal nő mosolygott vissza. Megdőbentem és bennem is furcsa gondolatok támadtak. Honnan jött? Miért? Hova távozott?”

V. Zoltánné, Kapolcs

Levélrészlet és fotó Osloból

Azt a csodálatos lehetőséget kaptam Istentől, hogy ösztöndíjasként Osloban tanulhatsz teológiát angol nyelven. Osloban a teológia iránt érdeklődő hallgatók két felsőfokú intézmény közül választhatnak: a Teológiai Kar az állami egyetem része, míg a Gyülekezeti Fakultás, amelyen jelenleg én is folytatom a tanulmányaimat, önálló intézmény. Az egyetemi színvonalon folyó képzés mellett nagy hangsúlyt fektetnek a szolgálatra való felkészítésre, amelynek alapja a mély lelkiség, az Istennel való állandó kapcsolat megléte. A naponkénti áhítatok különböző stílusú elcsendesedésekre nyújtanak lehetőséget. Sokat jelent számomra az is, hogy az előadásokat mindig imádsággal kezdjük, ami kitűnően jelképezi, hogy a tudománynak a hálaadás és az Isten előtti elcsendesedés őszinte szavai után kell következnie. Félévente kétszer kerül sor úrvacsorai istentiszteletre a közeli templomban, amelyen csak a kar hallgatói, oktatói és dolgozói vesznek részt. A legutóbbi alkalmon a lelkész felkérésére néhányan mi is szolgálhattunk angol nyelvű imádsággal a nemzetközi diákok közül.

Hulej Enikő teológus hallgató

Érthető okokból név nélkül kaptuk a következő levelet:

„Mihálovics Zoltán válaszelevelére reagálnék (MM/4): Másból, a helyi adottságoknál fogva ugyanaz megtörténik, amelyről ő ír – történelmi felekezetből kisegyházba –, csak éppen fordítva. Én egy kisegyházból kerültem egy történelmi egyházba és tudom, soha nem hagyom el már földi életemben két éve megtalált történelmi felekezetemet... Családi indítatások arra ösztönöztek, hogy ott hagyjam kisegyházunkat, ahová tulajdonképpen a család „kényszerített”. Az említett kisegyház egyik klikkje nem fogadott be. Így kinlódtam 9 évig, sok helyen keresve azt a SZERETETET, amelyet ők olyan hangosan hirdettek. Aztán látványosan és nyilvánosan ki is zártak a gyülekezetből büntetésből egy évre. Iskolai múltamnál fogva gyakorlott voltam önmagam kiközösítésében, tehát én magam is kizártam magam. Az alkalmakon részt vettem, hogy esélyem legyen a visszavételre egy év múlva, de az úrvacsorától el voltam tiltva. A visszafogadás minden látható jel nélkül megtörtént, de semmi sem változott a közösség és köztem. Ugyanúgy egyedül ültem az utolsó sorban. Fél év múlva, egy családi konfliktus következtében úgy döntöttem, nem bírom tovább az álságosságot. Elkezdtem próbáképpen járni az egyik történelmi egyházba... Amikor bejelenttem otthon, hogy átjelentkezem, kigúnyoltak, fenyegettek, laza erkölcsűeknek titulálták új közösségemet. Én látom, itt is, ott is vannak hívők és vasárnapi keresztyének. Én történelmi egyházban találtam otthonra, ami cseppet sem kevésbé otthonos, mint a kisegyház, sőt esetemben az ellenkezője derült ki. Én tehát csak egy konzekvenciát tudok levonni: minden attól függ, hogy egy közösségnek van-e megtért és munkáját értő lelkésze.”

„Alig várom a Civil Rádió késő esti evangélikus adásait. Hosszú a két hét. Az egyik adás után, mivel tudtam a választ, szerettem volna telefonálni, de rosszabbul voltam, és megelőzött valaki más. Nem lehetne egy műsorban két kérdést feltenni, hogy többen válaszolhassunk?...Örülök a Magazinak, érdekel a misszió ügye. Imádkozom szüntelen azért, hogy a Szentlélek támasszon szomjúságot az Ige után az egész világon.”

H. Melinda, Ráckeve

„Mindig örömet jelent egy-egy szám az MM-ből, de az utóbbinak nagyon megörültem. Nagyon szívesen olvassuk minden sorát, anyni üzenetet hordoz. Öröm volt olvasni a kedves régi ismerősökről... A rádióadások minden szombatton sugárzásra kerülnek. Bizom benne, hogy Isten megáldja munkátokat és egyre többen felfigyelnek az adásokra. Örülök, hogy lehetőségünk van a Budapestről sugárzott vasárnap délelőtti istentiszteleteket is fogni, különösen, ha éppen evangélikus alkalom kerül sorra.”

L. Katalin, Kézdivásárhely

„Urunk áldását kívánjuk mindazokra, akik hirdetik a hamisítatlan, tiszta Igét, amit olyan töményen olvashatunk például Luther „Jer örvendjünk keresztyének” című áhítatos könyvében. Sokszor arra gondolok, hogy minden ifjú teológusnak, presbiternek és lelkésznek kellene a kezébe ez a könyv, hogy naponta táplálkozzanak belőle. Nekem annak idején az életet jelentették a benne magyarázott, értelmezett igék. Világosságot, eligazítást adtak és ma is segítenek azonnal felfedezni az eltéréseket, és imádkozni, hogy az ige világossága vezessen mindnyájunkat minden lépésünkben.”
H. Gyöngyi, Budapest

Helyreigazítás Erdélyből:

Az MM előző számában sajnálatos sajtóhiba került Mátyás Etelka pürekerci tudósításába. A 11. oldalon található cikk 14. sorában helyesen Deák Leventéné neve olvasható. A tévedésért az érintettek elnézését kérjük!

A következő cikket Jakab Miklósnénak szerkesztőségünkbe eljuttatott levele alapján Szabó Szilárd lelkészjelölt állította össze.

MISSZIÓ SZAVAK ÉS KÉPEK NÉLKÜL

A világ első siketeket oktató intézményét 1760-ban alapították Párizsban, és a negyediket, 1802-ben Magyarországon, Vácon. Az alapító Cházár András, aki egyébként Csömör megyei táblabíró volt, jól ismerte a Bibliát és a vallását gyakorló protestáns keresztyénként élte mindennapjait.

A missziói parancsot helyesen értelmezve, felismerte annak a fontosságát, hogy a Magyarországon élő siketeknek szükségük van teljes emberi életük megvalósításához egy iskolára, ahol tanulhatnak, ahol megértik őket. Cházár András neve érdemtelenül feledésbe merült, a megnyitó ünnepségére nem hívták meg, és az iskola első írott történetében meg sem említik a nevét.

Az első siket gyülekezet 1939-ben

Több mint egy évszázadnak kellett eltelnie, amíg a Magyarországon élő siketek elmehettek egy olyan istentiszteletre, ahol ők is megértették az evangélium üzenetét, mert a lelkipásztor Isten igéjét nem csak szavakkal, hanem jelbeszéddel is tolmácsolta a híveknek.

1912-ben született *Jakab Miklós*, aki életét a fogyatékos emberek között végzett lelkipásztori, lelkigondozói szolgálatnak szentelte. Teológus éve alatt tanulta meg a siketek jelbeszédét az 1907-ben alapított Cházár András Országos Siketnéma Otthonban.

A fasori református templomban szolgáló Jakab Miklós évtizedeken keresztül végezte szolgálatát, ökumenikus légkörben, szeretetben. Hosszú szolgálata alatt nem volt rajta kívül hazánkban egyetlen olyan lelkész sem, aki ismerte és használta a pontírást és a jelbeszédet és megfelelő szakmai ismerettel és felkészültséggel rendelkezett volna. Érthető tehát, hogy sokan felkeresték, lelki segítséget, támaszt kerestek és találtak nála.

Jakab Miklósné férje mellett részt vett a vakok és siketek által végzett misszióban, pontírással leírta nem látó testvérei számára a teljes Újszövetséget és az Ószövetség egyes könyveit. Az általa házilag, írógéppel készült példányokat Kaliforniában sokszorosították egy evangélikus gyülekezet támogatásával. A Biblia könyvein kívül pontírással leírt sok olyan könyvet, amelyek keresztyén spiritualitásunk táplálói, éltetői. Így készült el az Intitúció, a Kis Káté, a Heidelbergi Káté, Kálvin életrajza, a Helvét Hitvallás, valamint Ordass Lajos életrajza.

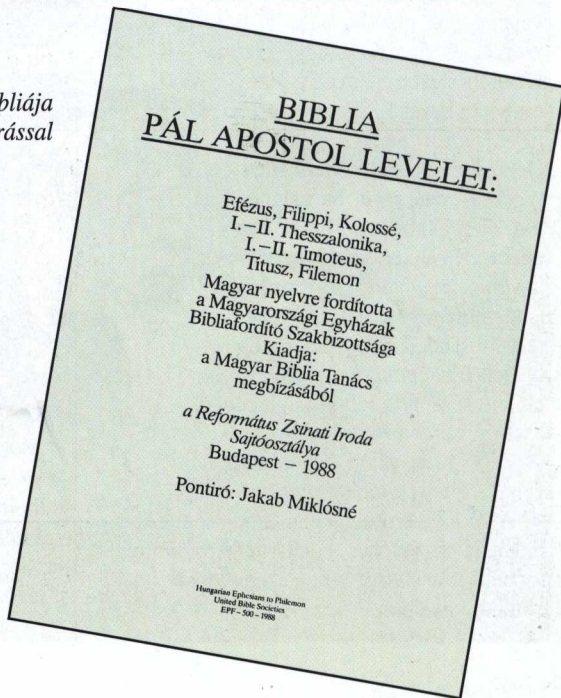
„Mind a vak testvérek, mint pedig a siketek különleges ismeretet igényelnek a hozzájuk testvérként kapcsolódni szándékozóktól. Most, amikor a világ törvényeket kreál az életesélyegyenlőség megvalósítására, a keresztyéneknek az élen kellene haladniuk, hiszen mi, Jézus Krisztustól kaptunk példát.

Nagyon komolyan kell venni a missziói parancsot, el kell menni, tanítvánnyá kell tenni a különleges kommunikációt igénylő népeket is az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek a nevében, hogy megismerjék és megtartsák Jézus parancsait, és tudják meg ők is, hogy Jézus velünk van a világ végezetéig.” (idézet Jakab Miklósné szerkesztőségünkbe írott leveléből.)

Az évtizedeken keresztül magányos harcosként küzdő lelkipásztor ügye reménység szerint egyre több embert érdekel a jövőben. Öröndetes hír, hogy az Evangélikus Hittudományi Egyetem hallgatói között többen vannak olyanok, akik megtanultak jelelni, mert érzik ennek a szolgálati területnek a fontosságát és tudják: az aratnivaló sok.

Az idei év az olvasás éve. Mit teszünk annak érdekében, hogy nem látó testvéreink is olvashassanak, és a siketek is „hallhassanak” Isten megtartó szeretetéről?

A vakok Bibliája pontírással

Hungarian Episcopate to Protestants United Bible Societies
EPP-500-1988

Mese az emberről, aki felvette, amit Isten elébe ejtett

– Hát te ki vagy? – kérdezte a télikabátos apóka a hóban toporgó gyereket. – Merre jársz amerre a madár is csak fagyni jár?

– Keresem, amit elejtett az Isten! – felelte a kisfiú egyszerűen és előkapta a zsebéből a kezét: – Nem láttad véletlenül? Azt mondta nagyon nagy! – a fiú karjával kört formázott, azzal mutatta, mire gondol – és nemcsak nagy, de szép is – mosolyodott el hozzá.

– Sajnos nem találtam semmit, ami nagy is meg szép is egyszerre. – felelte az apóka kicsit keserűen, azzal már indult volna tovább, de nem hagyta nyugodni a gyerek szemében égő furcsa tűz.

– Mondjad kisfiú, nem vagy te lázas? Ilyen hidegben már régesrég otthon kellene aludnod! – azzal behívta az őrbódéba, leültette, feltett neki némi tejet forralni, töltött bele néhány csepp pálinkát, azzal kínálta.

De a kisfiú nem akart ott maradni éjszakára, megitta a tejet és rögtön elindult tovább.

A következő, aki megszólította, egy fiatal, jól öltözött ifjú volt:

– Szervusz kishaver! Na merre jársz?

– Épp keresek! Az Isten elejtett valamit, azt mondta nagy is meg szép is, és én tudom, hogy megtalálhatom, hiszen nemrég ejtette csak ki a kezéből.

– Keresni nagyszerű dolog! De az élet alapvető értelmetlenségén az sem segít, ha megtalálsz, még akkor sem, ha az Isten ejtette el! Ne keresd! Ha azt akarta volna, hogy a tied legyen, neked adta volna rögtön, nem kellene keresned! Tudod a keresés, mint folyamat figyelemre méltó, feltéve ha előfeltevéseink sorában megtalálható a keresés értelmére vonatkozó is.

– Túl okos vagy! – válaszolta nevetve a fiú, és elrohant.

A jól öltözött fiú megigazította sötétkék télikabátja alatt fehér sálját, megköszönte a torkát, kicsit összevonta a szemöldökét, majd elindult tovább.

Ahogy a kisfiú felszállt a buszra, rögtön megszólította valaki – azaz nem megszólította, csupán elkezdett feléje mutogatni és róla beszélni:

ni, aztán a háladatlanok, még köszönni is elfelejtnek.

A szöveg néha felerősödött, aztán elhalált, hol éles csörömpölésbe ment át, néha csak a halk duzzogás kincseppjei fertőztek a levegőt és rontották a többi utas örömet. A kisfiú nem is bírta sokáig hallgatni, leugrott a következő megállónál és futva indult tovább.

A következő utcákon belebotlott egykori osztálytársa édesapjába, *Kálmán bába*, aki reggel hatra járt dolgozni, és fél háromkor már készen is volt a műszakkal, műanyagcsövek százait és ezreit csomagolta nap, mint nap egy futószalag mellett állva:

– Szervusz fiam, üdvözlöm anyádat, mi járatban van most felétek az idő?

– Kálmán bá, én keresek most! Nem látta véletlenül? Valami nagy és nagyon szép, Isten ejtette ki a kezéből!

– Hát fiam, nem láttam, nem is tudom, mikor gondolkoztam el utoljára azon, hogy Istennek keze is van! Tudod a gyárban ott csak állsz és hallgatod ahogy zúgnak a gépek, nincs sok kedved, hogy forgasd az agyad! Persze nem rossz ám, hozzá lehet szokni elég gyorsan. Aztán mondd, te mikor kezdesz már valami értelmesbe? Van egy hely a mellettem levő soron... – de a kisfiú nem hallotta már az utolsó kérdés végét, nekiiramodott és száguldott keresztül az utcán: hiszen neki fontos dolga volt; kereste, amit az Isten elé ejtett a kezéből.

És ezt csinálta éveken keresztül, kereste-kereste változatlan erővel, lelkesedéssel és örömmel. Nem unt bele és nem adta fel. Tudta, hogy megtalálja. Egészen biztos volt benne. Hiszen Isten őneki és őel rakta le. Ne ki csupán meg kellett keresnie.

Buday Barnabás
(A rajzokat Schneller Gábor készítette.)

– Ez a komisz kölyök, itt mászkál ilyen késő este, ahelyett, hogy otthon segítene a szüleinek, vigyázna a kistestvérére, vagy bevásárolna. Mert persze csak a pénz várja, de segíteni nem, azt nem! Ezek lettek, a mai ifjúság! Hihetetlen. Mászt sem tudnak csak kér-

„Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.” – 1Kor 4, 20

Mert nem a kimondott szó határoz meg, hanem a tett.
Mert nem a látható az igaz, hanem a valós.
Mert nem az érzékek mondanak igazat, hanem a Lélek.
Mert nem a beszédben kell keresni az igazságot, hanem a Kijelentésben.
Mert nem az ember cselekszi az igazat, hanem a Lélek cselekszi azt vele.
Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.

Mert az erő cselekedni készlet.
Mert az erő az igazság felé vezérel.
Mert az erő megsegíti a gyengét.
Mert az erő útba igazít.
Mert az erő kimondatja a szükséges szót.
Mert az erő feltárja a titkokat.
Mert az erő a Lélek ereje.

Megmagyarázni a megmagyarázhatatlant – erő.
Felfogni a felfoghatatlant – erő.
Hinni a hihetlent – erő.

Embernek lenni az embertelenségben...
Embernek lenni az emberségben... erő
Megtenni bármit, ami megtehetetlen...
Megtenni mindent, ami megtehető... erő

Az Isten hatalma az Erőben áll. Van Ereje. Ereje, amellyel szemben a Beszéd – szétmállik. Olyan Ereje, amellyel szemben senkinek nincs hatalma. Elhívhat, megváltoztathat, megszentelhet vele akárkit – és az elhívott, megváltozott és megszentelt lesz. Szolgálatot adhat bárkinek – és ő szolgálni fog. Bárkit elküldhet – és akkor neki mennie kell. És menni fog. Mert az Erő hatott rá. Az Erő, a Lélek, az Isten.

Isten országában az Erő van jelen. És csak az erőnek van létjogosultsága. A beszéd ott nem hatalom. Ott nem számít, nem hat. Ott nem használ.

A beszéd ugyanis csak eszköz. Az ember eszköze, hogy megértesse magát, hogy kifejezze érzéseit, gondolatait. Nem több. Ennyi. És a beszéd csak az emberek között értelmes – az Isten előtt nem. Ott az embernek már nincs joga szólani. Nem is tudna mit. Ott már csak az isteni Kegyelemben bízhat.

Nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.
Az erő – valóság; a beszéd – látszat.
Az erő – hatalom; a beszéd – gyengeség.
Az erő jel; a beszéd – homály.

Isten országa nem az emberi beszédben, hanem az ő szeretetében áll.
Az erő – szeretet.

*Pelikán András
teológus hallgató*

A Missziói Magazin fotópályázatának nyertesei

A Missziói Magazin fotópályázatára 16 pályázótól összesen 37 kép érkezett. Az alábbiakban közöljük a zsűri (Benkóczy Péter, Galgóczi Andrea, Gáncs Péter, Kendeh K. Péter, Kóháti Dorottya és Szeverényi János) döntése alapján született eredményt és az első helyezést elért fotót. Olvasóink a többi kép nagy részével is találkozhatnak majd a Magazinban, így például a mostani címlapfotó is egy, a pályázatra beküldött alkotás.

1. hely: Nagypéntek fénye	Gál Orsolya, Nyíregyháza	30.000.- Ft
2. hely: Álmában is ad eleget	Nyakas Judit, Győr	20.000.- Ft
3. hely: Isten hozott	Bölcsföldi András, Kecskemét	10.000.- Ft
3. hely: Hittel	F. Nagy Piroska, Debrecen,	10.000.- Ft

Könyvjutalomban részesültek:

Ambrus Miklós, Borsos Krisztina, Botta Dénes, ifj. Botta Dénes,
Csorba Gábor, Dobó Dániel, Koltai Zsuzsa, Koren Pál,
Mihalik József, Milodánovics Ágnes, Sánta Péter, Szakos Csaba

Gratulálunk a nyerteseknek! Köszönjük munkájukat!

Rendőrség és mentők

Fények mindenütt. Apró fénypontokból álló színes füzérek, barátságosak, örömet hirdető, hosszú téli estéket vidámítók. Fények mindenütt. Ünnepek fényei. Csak világítsanak, mindegy milyen színűek.

Vagy mégsem mindegy? Ott elől: kéken villogó lámpák. Hallgasd! Fűlsiketítő szirénák. Az autósor leáll és vár, mert ott elől történt valami. Nem tudjuk még, komoly-e a baj, csak azt látjuk: rendőrautó és rohamkocsi tör utat magának. Az ember fia és lánya kíváncsiskodni kezd és imádkozik a bajbajutottakért.

Csendes, ködös falusi délelőtt. Minden ablakból otthonos fények szűrődnek ki. A bolt kirakatában villogó fénykigyó vásárlásra csábít. Egyébként minden nyugodt és zavartalan. Most mégis kiáll a kapuba a falu apraja-nagyja. Valami történt az éjszaka, mert az egyik ház előtt rendőrautó és mentő áll. Már nem szirénáznak, de a kék villogó ébren tartja a nézelődők figyelmét. A házba betörték. Az egyedül élő bácsi annyira megijedt, hogy most kórházba kell szállítani.

Rendőrség és mentők: Szinte összetartoznak, együtt jelennek meg, ha valahol baj van.

A rendőrség pontos jegyzőkönyvet készít és nyomozni kezd, amíg el nem csípi a bűnöst. A rendőrség a törvény őre. Füleli, figyel, szimatolja és megbünteti a szabálysértőket.

A mentő életet ment, sebet kötöz. Még akkor is ápolja a sebesültet, ha a rendőrség megállapította: ő a hibás. Nem a mentő dolga, hogy ítéletet mondjon. Ő menteni jött, akkor is, ha a legsúlyosabb sérült egyben a legbűnösebb is.

Amikor Isten látta, hogy az Ő jónak teremtett világában baj van, bűneset történt, készenlétbe állította a „mennyei rendőrséget és mentőt”.

Amikor a Bibliában szigorú Istenről olvasol, kemény és száraz parancsolatokat bön-

gészel az Ószövetség törvénykönyveiben, tudhatod: Isten rendőrségével van dolgod. A törvények igyekeznek fenntartani a rendet. Felmutatják: mi az Isten akarata, hogyan kellene élni ezen a földön. A törvények *Rád Is Érvényesek*. Megjédtél? Igazad van. Nekem is futkos a hátamon a hideg a gondolattól: Isten hozzáméri az életemet a Biblia parancsolataihoz. Legszívesebben elsüllyednék. Bűnös vagyok!

Ezzel a hideggel a hátadon: lapozz tovább a Bibliában! Az evangéliumokhoz érkeztél? Nézd csak: Isten mentőt küld érted. Ez a mentő nem szirénázva tört utat magának. Nem kellett nagy feltűnést. Csendesen jött el, jászolban érkezett. Csak a pusztában tanyázó pásztorok vették észre a csillagot, az Ő jelét, de ez a csillag sem villogott idegesítő-kéken. Jézusban megérkezett a mentő. Ma is csendesen érkezik. Ott áll melletted, látja sebeidet, szomorúságodat, félelmedet. Őbe veszi életedet és vállára gondjaidat.

Azán valami olyan történik, amelyet a föld még nem látott:

A mentős a rendőr szemébe néz bátran és azt állítja: *én voltam*. Én vagyok a bűnös, engem büntessetek. Ő hadd gyógyuljon.

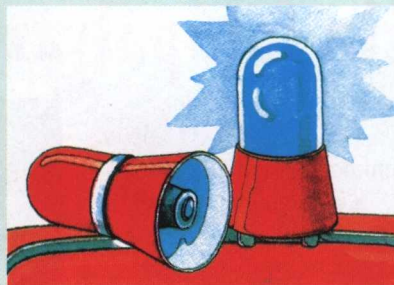
És ez az „Ő” te vagy.

Isten rendőrsége többé nem rajtad kéri számon törvénysegedéseidet, mert a mentős átvállalta azokat.

A célod – ezután? Eszed ágában sincs visszaélni a mentős jóságával. Sőt: arra igyekszel, hogy minél kevesebb zúrt és gubancot kelljen átvállalnia tőled. Minél kevesebbet kelljen miattad fizetnie, bűnhődnie. – Ugye, így van?

Ne láss gyakran rendőrséget és mentőt! De ha mégis látsz, jussanak eszedbe Isten rendőr- és mentőosztagai!

Gyöngyi néni

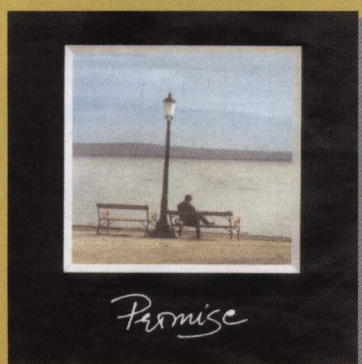
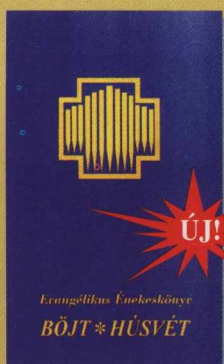
**Talán mástól
nem kaptok
ilyen kedves
karácsonyi
képeslapot**

**Áldott
ünnepeket!**

KARÁCSONYI AJÁNDÉKÖTLETEK

megrendelhetők Szerkesztőségünk címén

A 10 éves
Promise
együttes
új CD-je

a B oldal karácsonyi énekei:
1. Dicsőség
2. Betlehemes
3. Pásztoroknak
4. Templomok

Megjelent
a győri
Solí Deo Glória
együttes
kazettája,
illetve CD-je
a képen
az együttes
tagjai láthatók

IMÁDKOZZUNK!

- hogy ne csak tűnő ajándék legyen a karácsonyi békesség
- hogy a megújuló Magazin betölthesse küldetését
- hogy városainkat is hassa át az evangélium ereje
- hogy megszólalhasson az örömhír a YES Rádióon keresztül is
- hogy az ünnepekben az ajándékozó Úrra tudjunk figyelni

MEGJELENT A SZIVÁRVÁNY SOROZATBÓL

Gémes István legújabb füzet
Vele, vagy ellene?

Köszöntjük újszülött laptársainkat

CONTENTS

- Editorial: ...on earth his peace?
About the future development of the Mission Magazine
Mission-history: Sámuel Böhm, the first Hungarian missionary in Africa – by professor Fabiny
Mission – task of the church by László Keveházi
Urban mission consultation in Budapest
Hungarian congregation in Paris by Mrs. Bencze
Ministry among lepers and people with AIDS in Africa
Introduction of YES Radio
Ministry among deaf and blind people

Reményik Sándor

Newyorki levéltöredék

„Itt küldök egynéhány képeslapot.
De rájöttem már, hogy miért nem kutat
A fürge fényképész itt templomot.
A felhőkarcoló hétköznapiak
Égbefúrták ormóttan fejüket:
Eltűnnek ötven emelet tövén,
– Hiába tornyosak az ünnepek.
A vörös téboly vak falansztere
Lerontja másutt a templomokat – ...
Itt – e titáni égberohanásban
Az Isten nem halt meg, – csak lemaradt.
Ide erdélyi hegyek kellenének,
Hegyek a felhőkarcolók mögé –
Hogy tündököljön az örök Arány,
És kitűnjön: a dicsőség kié.”

(1932!!!)

IN MEMORIAM 2001. SZEPTEMBER 11.